



באגודה התקבלה קריאת-טלפון המודיעה על מיקומם של שני הגורים והאמבולנס יצא כדי לאספם. באגודה מתקבלות מידי יום עשרות קריאות על חיות נטושות.

**אמבולנס לחיות**  
ניצב בפתח האגודה לצער בעלי-חיים, אחרי שהביא עימו שני גורים נטושים בתוך כלוב.

לכן עדיף להעביר את החיות אלינו. האכזריות הגדולה ביותר מתגלה כאשר מרובר בסוסים וחמורים, המישטרה אינה רוצה לטפל במיקרים שלהם. כל אדם יכול להעביר את בהמתו עד כלות נישמתה ואחר-כך לנטוש אותה כשרה זרוק ולהפקירה לגורלה. אנחנו אוספים סוסים נטושים אחרי שהתעללו בהם, שרפו אותם והרעיבו אותם למוות. אין שום חוק המגן עליהם. אנחנו התערבנו גם נגד גני-החיות בפתח-תיקוה, שהיה נוהג לזרוק אפרוחים חיים לכלובי הנשרים לעיני הקהל. אנחנו נלחמים נגד חנויות למימכר חיות-בית הזורקות לתוך כלובי נחשים אפרוחים חיים, והכל לעיני הקהל לשם ההצגה.

**גם סיפורים שמחים**



**גדי תלויה ועומדת** תביעה של אמרגן הדורש ממנו מיליוני לירות פיזויים על כך שגלחמתי כרי שלא יוכל לקיים הצגת מילחמת-שוורים ממש מתחת לאננו.

מסתבר שהכלבה אכזרה, נמצאה עליידי אנשים שככלו אותה בחצר ונשכה מישהו. אחרי שנשכה נלקחה להסגר, ואחרי ששוחררה לא רצו אותה עוד, והביאו אותה לצער-בעלי-חיים. למזלה.

מסרנו את הכלבה לאיש רק אחרי שהביא את כל המיסמכים שיוכיחו



**יש בית** מירי גולני, אם לשני ילדים, אוזחת בידיה גור כלבים שחור, שזה עתה בחרה לה לאימוץ מתוך עשרות כלבים. בתמונה מימין: ד"ר אנדרי מנשה נותן חתולה סיאמית לקצינה אילנה ליב.

עלינו להתמודד מדי יום ביומו לא רק עם בעיותיהן של החיות אלא גם עם האוכלוסיה האנושית המגיעה לכאן. לפני כמה ימים הביא אלינו איש אחד כלב חולה ואמר שהמישפחה אינה יכולה להחזיקו יותר במצבו. אחרי שטיפלנו בו מצאנו לו איכשהו בית עם אנשים טובים, שהיו מוכנים לקבל אותו.

כעבור שבועיים הופיעה אשתו של אותו איש וביקשה את הכלב בחזרה. הסברנו לה אלפי פעמים כי הכלב נמסר למישפחה אחרת, האשה החלה להקים צעקות ודפקה על השולחן — שהיא רוצה את הכלב בחזרה לבטוף הגישה נגדנו תביעה משפטית.

**עד כאן דבריה של הלדה פריד-שטיין.**

כתבת העולם הזה היתה נוכחת כאשר אשה זקנה הגיעה מוקדם בבוקר למשרדי האגודה כשהיא סוחבת אחריה את כלבתה הוקנה והנאמנה והתחננה: "עשר שנים אני מגדלת את הכלבה הזאת. הורקנתי ואין לי יותר כוח לטפל בה. אנא, קחו אותה ממני."

שאמנם הוא הוא הבעלים האמיתיים של הכלב.

**מיפעל חיים**



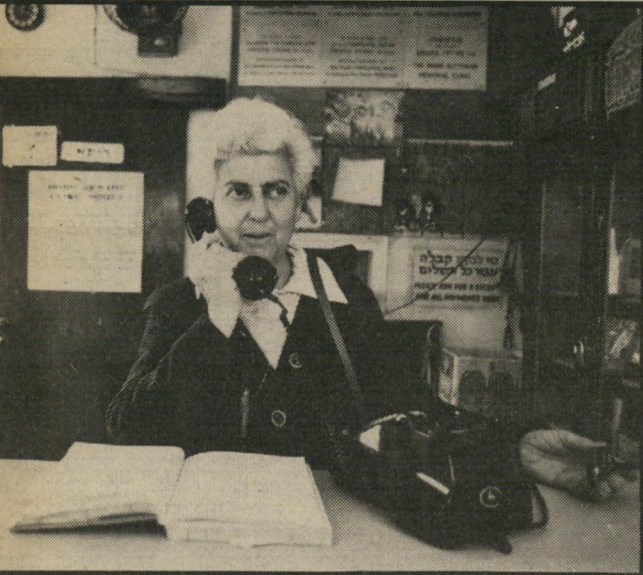
**מה דוחף את הלדה פרידשטיין** לעשות לילות כימים ולהתמסר כל כולה לעבודה ההתנדבותית הזאת? מספרת הלדה:

"באתי לישראל מדרום-אמריקה, עשר שנים חיתי בקיבוץ, כשעברנו, בעלי ואני, העירה התחלתי את הקשר שלי עם בעלי-החיים. בדרום-אפריקה המודעות לחיות מאוד מפותחת. בעיר ראיתי כלבים והתולים משוטטים והחלטתי שאני חייבת לעשות משהו. קיבלתי את כתובת המקום של צער-בעלי-חיים ויצרתי קשר.

בהתחלה הייתי מכרישה את החיות, רוחצת אותן בעצמי ומוציאה להם את הקרציות. לפני עשר שנים נבחרתי כיושבת-ראש. נכנסתי לזה ואני לא יכולה לצאת מזה. הקדשתי למיפעל הזה את כל חיי.

"אני עובדת כאן בהתנדבות, ללא משכורת. איך אני יכולה לקחת כסף כשאני משמשת כיושבת-ראש? זה לא אני. אני יושבת כאן משעות הבוקר המוקדמות וחוזרת הביתה כ-7 בערב. אני חייבת, כי תמיד יש מיקרים וזקוקים לי כאן.

"כשאין מספיק עובדים, מישוהו חייב לעשות את העבודה השחורה, ואז אין ברירה — אני מנקה את הכלובים לבדי. מישפחתי ובני בן ה-27 כבר התרגלו לעבודה שביתי השני הוא בין החיות שלי."



**הבוסית** של אגודת צער בעלי-חיים היא הלדה פרידשטיין, העונה לקריאות הטלפון. הילדה, עושה את עבודותיה בהתנדבות מבוקר עד ערב, ומנקה בעצמה את כלובי החיות כששי מחסור בפועלים.

המקום. בינתיים נקשרתי לחיות, שיפצתי להן את הכלובים, אני רוחץ אותן באמבטיה ומאבק אותן פעם בשבוע.

עובד אחר, מסור ונאמן, הוא אחמד מאדי מעזה. אחמד ישן במשך כל השבוע בחדר שניתן לו במיבנה וחוזר לביתו בסופי-השבוע.

מספר אחמד: "הגעתי לאגודה לפני עשר שנים. נשלחתי עליידי בעלה של הלדה כדי לעזור לה באגודה ונשארתי כאן.

"בהתחלה היה כאן לכלוך והונחה נוראית. הכנסנו שיפוצים וניקינו את



**סוסים נטושים** ללא בעלים, מזי רעב, משוטטים ברחבה שמול שכונת שבזי בדרום-תל-אביב. אין בארץ חוק המחייב אחזקת סוסים וחמורים ברשיון. בתמונה מימין: אחמד מאדי

